

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322010192
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8322010192.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Lucie Bašistovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.04.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin porušovania autorského práva podľa § 283 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a poškodenej A. C. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 13T/13/2022 zo dňa 19.12.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. f/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX,
okr. A.,

Podľa § 44 Tr. zákona u p ú š ť a od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest uložený obžalovanému trestným rozkazom Mestského súdu Bratislava I. sp. zn. B5-2T/5/2023 zo dňa 18.01.2023, právoplatný 04.02.2023 (pôvodne Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 2T/5/2023 zo dňa 18.01.2023) pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku ukladá povinnosť nahradiť poškodenej A. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom F. G. E. XXXX/XX, XXX XX A. škodu v sume 500,- (päťsto) eur.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného A. B. vinným pre prečin porušovania autorského práva podľa § 283 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- ako konateľ spoločnosti H., C., Ul. I. E. XX, D., IČO: XX XXX XXX, uzavrel s A. C. Zmluvu o poskytnutí služieb zo dňa 06.08.2019, kde za mesiace august a september 2019 si na základe faktúry č. Q19/014 zo dňa 09.09.2019 vyfakturoval peniaze aj za dokument s názvom "Návrh nastavenia štandardov Public relations pre mesto C." s návrhom anonymného dotazníka pod názvom "Efektívna komunikácia mesta C. s občanmi", ktoré boli na 99% zhodné s prácou A. C., bývalej študentky J. - C. K. C. H. L. A., pod názvom "Stredoškolská odborná činnosť, Efektívna komunikácia mesta A. s občanmi" a anonymným dotazníkom, nakoľko rozdiel bol len v názvoch a fotografiách miest, táto faktúra bola v plnej výške preplatená, takto si prisvojil prácu A. C. bez jej vedomia a súhlasu, ako aj bez súhlasu C. K. C. H. L. A., kde mu za

tento dokument s anonymným dotazníkom boli zo strany A. C. vyplatené finančné prostriedky vo výške 1.820,- Eur, čím svojím konaním spôsobil A. C. škodu vo výške 500,- Eur, C. K. C. H. L. A. nespôsobil žiadnu škodu.

Za to mu súd uložil podľa § 283 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, pri prevahe poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona oproti žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona a v spojení s § 56 ods. 1 Tr. zákona, peňažný trest vo výške 500,00 (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku odkázal poškodenú: A. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom F. G. E. XXXX/XX, XXX XX A., s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný A. B. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že odvolanie podal voči výrokom predmetného rozsudku o vine a treste, ale aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Obžalovaný sa stotožňuje s výrokom súdu o nároku poškodenej na náhradu škody. Má za to, že vo veci konal nepríslušný súd, pričom námietku miestnej nepríslušnosti podal obžalovaný súdu dňa 22.04.2022. V zmysle §17 ods. 1 Tr. poriadku vykonáva konanie súd, v ktorého obvode bol trestný čin spáchaný. Obžalovaný vykonával činnosť, ktorú obžaloba a aj rozsudok subsumujú pod skutkovú podstatu prečinu porušovania autorského práva, výlučne ako konateľ spoločnosti H., C., so sídlom na I. E. XX M. D., čo ostatne konštatuje aj obžaloba. Všetky podklady a dokumenty, ktoré obvinený v mene spoločnosti, pre mesto C. ako zmluvného partnera spoločnosti pripravoval, zásadne realizoval v mieste sídla spoločnosti, t. j. v D.. Je preto vylúčené, že by predmetný čin porušovania autorského práva, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, spáchal v územnom obvode Okresného súdu Humenné. Vzhľadom na uvedené, má za to, že Okresný súd Humenné nebol miestne príslušným na konanie v tejto veci a vo veci mal konať miestne príslušný súd a to Okresný súd Bratislava V. Následne pri odôvodnení svojho odvolania v celom rozsahu odkazuje na všetky svoje vyjadrenia vykonané na hlavnom pojednávaní aj prostredníctvom svojho obhajcu, najmä k skutkovým a právnym záverom prvostupňového súdu, ktoré sú uvedené najmä na stranách 34 až 41 rozsudku, s ktorými nesúhlasí. Jeho konanie nie je trestným činom, nakoľko nikdy nedošlo z jeho strany k úmyselnému zásahu do autorských práv poškodenej a účelom konania obžalovaného nebolo prisvojiť si cudzie dielo, zverejňovať cudzie dielo, vydávať cudzie dielo za svoje a ani sa na cudzom diele obohatiť. Dielo poškodenej použil obžalovaný výhradne iba ako verejne dostupnú potenciálnu inšpiráciu. A to inšpiráciu jednak pre seba ako aj pre klienta A. C.. Na uvedenom nič nemení fakt, že túto inšpiráciu mierne upravil pre vizuálne pochopenie klienta, keďže sa jeho práca v tejto veci nikdy nestala výsledným produktom, nebola klientovi odovzdaná, zverejnená a verejne šírená. Uvedené potvrdili aj svedecké výpovede p. N. a taktiež p. A., ktorá označila vec ako „nástrel". Samotná stredoškolská odborná činnosť poškodenej a jej práca boli dlhodobo zverejnené a jej zmyslom, ako to deklarovala samotná poškodená v práci, bolo inšpirovanie miest a obcí k efektívnemu komunikovaniu. Samotná škola poškodenej, ktorá je podľa jeho názoru nositeľom majetkových práv k tomuto školskému dielu (v zmysle § 93 autorského zákona) deklarovala, že škole v súvislosti s jeho konaním nevznikla žiadna škoda. Dokument poškodenej ani jej dotazník A. C. nefaktoval a ani ho nepriložil k svojej fakturácii a k faktúre, čo vo svojich svedeckých výpovediach potvrdili p. N., p. O., P. A. aj p. A.. Použil prácu poškodenej iba jeden jediný krát v rámci interného pracovného e-mailu pre klienta A. C. a nikdy túto prácu nepoužil, ani neprezentoval ako svoj výsledný produkt. Toto jednoznačne vyplýva zo svedeckej výpovede p. N.. A. C. faktoval najmä svoju prácu a rozhodne nie dokumenty poškodenej. Išlo z jeho strany najmä o prácu so sociálnymi sieťami, rešerše štandardov PR komunikácie, nastavenie štruktúr budúcich dokumentov a pod. a v neposlednom rade a najmä o konzultácie v oblasti PR komunikácie, čo potvrdila napr. aj svedecká výpoveď p. A.. Je presvedčený, že toto konanie je dôsledkom toho, že niekto z A. C. účelovo vytiahol dokument slúžiaci ako inšpirácia z pracovného spisu a priložil ho k jeho faktúre, kde následne, z podnetu kontrolóra p. P., sa voči nemu spustila nezmyselná trestná kriminalizácia a to rovno v dvoch konaniach - pre podvod a toto konanie pre porušenie autorských práv, kde však skutočným motívom týchto konaní zo strany oznamovateľov bol podľa názoru obžalovaného konkurenčný politický boj vo vzťahu k predošlej primátorke A. C.. A. C. si voči nemu, resp. spoločnosti H., nič neuplatňuje a trestné konanie, ktoré bolo iniciované pre podvod voči mestu C., vedené OO PZ Snina, ČVS: Q./C., bolo právoplatne zastavené. Preto závery súdu o tom, že jeho konanie vykazuje

vyššiu spoločenskú nebezpečnosť (a preto nemožno uplatniť materiálny korektív) z dôvodu, že faktúry obžalovaného boli uhrádzané z verejných prostriedkov A. C., pokladáme za irelevantné. A. C. v konaní nie je poškodeným subjektom a nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by faktúry jeho spoločnosti boli uhrádzané neoprávnene. Opakuje, že dielo poškodenej ani žiadna jeho súčasť neboli predmetom žiadnej fakturácie. Pokiaľ by sme pripustili, že jeho konaním malo dôjsť ku kolízii s právami poškodenej, potom sa táto kolízia mala riešiť v rámci civilnej, maximálne priestupkovej roviny. Súd a orgány činné v trestnom konaní vôbec nevysvetlili, aká úvaha ich viedla k tomu, že takéto konanie obžalovaného a jeho závažnosť napĺňa znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a z akých dôvodov je tomu tak. Takýto postup je v zásadnom rozpore s princípom ultima ratio, teda použitím noriem trestného práva ako prostriedku poslednej inštancie. Pokiaľ sa prípadný bežný civilný nárok rieši v rámci trestného konania, je to v rozpore so zmyslom trestného práva a trestného postihu a je pre neho zarážajúce, že OČTK v prípravnom konaní, túto vec neodkázali na civilné konanie, resp. nepostúpili vec na konanie o priestupku. Uviedol aj jednu z mnohých analógií k tomuto prípadu. V mesiaci október 2022 v rámci primátorských volieb v D. vyplynulo, že kandidát na primátora p. R. O. na svojej webovej stránke uviedol svoj volebný program, ktorý bol v podstatnej časti od slova do slova skopírovaný priamo v českom jazyku zo stránky českej komunálnej strany P. C.. Následne bol text stiahnutý s vysvetlením pána O., že išlo o omyl a iba o inšpiráciu od českej reklamnej agentúry, s ktorou nesúhlasil a že sa za to ospravedlňuje. Prípad je obsahovo podobný, aj keď závažnosť konania p. O. nepomerne vyššia, nakoľko on kandidoval na primátora hlavného mesta, odkopírované dielo zverejnil ako svoj volebný program a toto vydával za svoje. V tejto veci však OČTK nikdy nezačali a zrejme ani nezačnú trestné stíhanie, rovnako ako je tomu v tisícoch ďalších obdobných prípadoch, čo v konečnom dôsledku pokladáme za správne, pretože prostriedky trestného práva nemajú slúžiť na stíhanie takéhoto konania, ktoré najmä v prípade obžalovaného nevykazuje žiadnu spoločenskú nebezpečnosť a pokiaľ by sa malo takéto konanie trestne stíhať, mali by OČTK a následne súdy s touto agendou také pracovné zaťaženie, že by im už nezostal čas na stíhanie reálnych trestných činov. Odsúdenie obžalovaného v tomto prípade však, vzhľadom na uvedené, porušuje jeho základné ústavné práva, akými sú rovnaké postavenie pred zákonom, rovnaké zaobchádzanie zo strany orgánov verejnej moci a porušenie právnej istoty obžalovaného. Zároveň zdôrazňuje, že v tomto prípade je nevyhnutná aj aplikácia materiálneho korektívu tak, ako ho definuje § 10 ods. 2 TZ, teda že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Ďalej namieťa, že by bolo v konaní preukázané, že dielo poškodenej neoprávneneým spôsobom použil a už vôbec nebolo preukázané, že za poškodenej dielo fakturoval a dostal za toto akúkoľvek úhradu. Dôkazom pre toto tvrdenie obžalovaného je aj príloha faktúry Q19/014 (ktorá je súčasťou spisu, ale príkladá ju aj k tomuto odvolaniu), kde je uvedená celá sekcia výkonu prác pod názvom "Nastavenie štandardov PR", pod ktorou sú bližšie špecifikované jednotlivé vykonané činnosti v danom mesiaci a medzi nimi je uvedená, okrem iných, položka „návrh základnej štruktúry - dokument". Je potrebné zdôrazniť, že suma 820,- eur je za celú sekciu "Nastavenie štandardov PR", ktorá má viacero položiek a k tomu prislúchajúcich hodín práce na analýzach, na návrhoch a konzultáciách. Jedna z položiek, a to "návrh základnej štruktúry - dokument" však nebolo dielo (ani upravené dielo) poškodenej. Je nevyhnutné zdôrazniť, že návrh základnej štruktúry sa nerovná (ako si to osvojil súd, na základe účelových výpovedí kontrolóra p. P. a svedkýň) použitiu diela poškodenej (ani jeho upravenej verzie) obžalovaným. Dielo poškodenej (ani v jeho upravenej verzii) nikdy nepoužil ako svoj výkon na účely fakturácie, takáto položka nebola spoločnosťou obžalovaného nikdy fakturovaná a táto skutočnosť, napriek tomu, že ju súd v odvolaní tvrdí, nebola v konaní pred súdom preukázaná. Vizuálna ukážka iného diela (diela poškodenej v upravenej verzii), ktorú v pracovnom maili jedinýkrát odoslal p. N., sa nemohla a ani nerovnala žiadnemu jeho produktu, alebo jeho firmy, nebola podkladom k fakturácii a nebola nikdy spoločnosťou obžalovaného A. C. fakturovaná, kde ako dôkaz predložil, Prílohu č. 1 k faktúre Q19/014. Ďalej rozporuje tvrdenie v rozsudku o tom, že on, resp. jeho spoločnosť doložili v rámci plnenia záväzkov stredoškolskú prácu poškodenej. Toto tvrdenie nie je pravdivé a nebolo v konaní preukázané. Dielo poškodenej v jeho upravenej verzii bolo výhradne jedinýkrát zaslané e-mailom p. N. ako pracovná inšpirácia v rámci pracovnej komunikácie a možných predbežných riešení návrhu základnej štruktúry budúcich dokumentov. Zo svedeckých výpovedí na súde však jasne vyplynulo, že touto cestou sa A. C. nechcelo uberať a preto sa stalo dielo poškodenej aj ako inšpirácia v ďalšom procese irelevantné. Ďalej z výsluchov vyplynulo, že dielo poškodenej (v jeho upravenej verzii), ktorá bola iba pracovnou inšpiráciou, bolo do spisu ako aj k samotnej fakturácii spoločnosti obžalovaného priložené zamestnankyňou A. C. (teda nikdy nie obžalovaným) a to za neštandardných okolností priamo na úrade (svedecké výpovede p. N. a p. O.). K anonymnému dotazníku uvádza, tento bol riadne zostavený pracovným procesom, na základe konzultácií s p. N. a primátorkou A. C. p. J. a teda pripravený na mieru A. C. s konkrétnymi

otázkami, ktoré navrhovali a pripomienkovali aj samotné zamestnankyne úradu. Pokiaľ sa tento dotazník istým spôsobom podobá na dotazník, ktorý vyhotovila poškodená v rámci svojej školskej práce, resp. sú použité obdobné typy otázok, toto nie je predsa nič nezvyčajné, nakoľko obdobné dotazníky musia byť z povahy veci a svojho obsahu podobné. Dotazník, ktorý bol ním pripravený pre A. C., bol pripravený bez akéhokoľvek kopírovania práce poškodenej a na súde nebol v tomto smere žiadnym spôsobom preukázaný opak. V prílohe ako dôkaz predložil vytvorený a A. C. odovzdaný dotazník. K Dotazníku poškodenej, ktorý uvádza súd v rozsudku, uvádza, že tento nemá a ani nemal k dispozícii, keďže s ním žiadnym spôsobom nepracoval a pokiaľ je tento v spise, tak jeho priamym porovnaním s jeho dotazníkom obžalovaného sa musí dať potvrdiť, že nebol skopírovaný od poškodenej. Predložil - Anonymný dotazník C. od obžalovaného, rovnako aj ako dôkaz priložil aj vyúčtovanie k faktúre za september 2019, kde je uvedený dotazník a tam taktiež nie je pravdivé konštatovanie súdu v rozsudku, že za dotazník zaplatilo A. C. obžalovanému 1.000,- eur, keďže fakturovaná položka obsahuje množstvo iných činností a prác, čo ho dôkazom je priložená, príloha č. 1 k faktúre za september 2019. Neakceptuje konštatovanie súdu o tom, že sám svojou výpoveďou potvrdil, aj keď nepriamo, svoju vinu. Uvedené tvrdenie súdu pokladá za dôsledok nepochopenia procesnej obrany a jeho obhajoby. Nie je preto pravdivé ani tvrdenie súdu, že obžalovaný nevedel vysvetliť dôvod použitia diela poškodenej. Od počiatku a stále identicky obžalovaný uvádza, že dielo poškodenej (v upravenej verzii) poslal klientovi len za účelom inšpirácie, vizuálnej vzorky ako sa to robí inde alebo ako takéto dielo môže vyzerať. V konaní sa stále opomína skutočnosť, že tento jeho úkon zmenil svoj zmysel a účel až na pôde Mestského úradu C., avšak nie konaním obžalovaného, ale účelovým konaním niektorých pracovníkov A. C. (viď svedecké výpovede p. P., P. A., P. A. a p. O.), ktorí dosiahli bez vedomia a vôle obžalovaného, aby sa dielo poškodenej z pracovnej mailovej formy, kde slúžilo ako vizuálna vzorka a pracovný materiál, stalo akoby výsledným produktom, odovzdaným z jeho strany, ktorý však takýto svoj produkt nikdy mestu s uvedeným úmyslom a účelom neodovzdal, nikdy toto mestu nevyúčtoval a nedostal za to odplatu. Nemôže súhlasiť s konštatovaním súdu, že práve jediná svedkyňa p. N. je nedôveryhodná a že jej výpoveď je účelová, pretože odôvodnenie tohto tvrdenia súdom je absolútne nepresvedčivé. Pokiaľ má byť dôvodom to, že sa s p. N. istým spôsobom poznajú, potom takýto dôvod neobstojí, nakoľko takmer všetci účastníci a svedkovia v tomto konaní sa istým spôsobom poznajú. Napríklad vyšetrovateľ, ktorý viedol prípravné konanie, je dlhoročným kamarátom s p. P., kontrolórom A. C., s ktorým si tykal aj pri výsluchu. On sám sa so svedkyňou O. pozná od útleho detstva a ako deti sa hrali na jednej ulici, kde aj bývali a chodili do rovnakých škôl. Je absolútne neprípustné označiť práve svedeckú výpoveď p. N. (ktorá v podstatných častiach potvrdzuje skutkové tvrdenia obžalovaného) ako nedôveryhodnú a účelovú a na druhej strane bez ďalšieho akceptovať ostatných svedkov ako dôveryhodných a ich výpovede ako neúčelové, keďže práve úkony týchto svedkov (hlavného kontrolóra a zamestnankyň Úradu) sa z vykonaného dokazovania javia ako účelové vo vzťahu k cieľenej diskreditácii obžalovaného. Vzhľadom na uvedené má za to, že sa nedopustil žiadneho trestného činu, ako to tvrdí obžaloba a ako o tom rozhodol prvostupňový súd a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Písomne odôvodnené odvolanie proti označenému rozsudku podala aj poškodená A. C. prostredníctvom jej splnomocnenca, čo do výroku o nároku na náhradu škody, kde v písomných dôvodoch uviedla, že namieta záver samosudkyne v písomnom rozsudku Okresného súdu Humenné z 19.12.2022, že „poškodená nijakým spôsobom vzniknutú škodu nezdôvodnila, pri svojom výsluchu uviedla, že vychádza len z výšky uhradenej faktúry obžalovaného, a zároveň nijakým spôsobom škodu ani nezdokladovala, pričom s poukazom na dĺžku samotného konania pred súdom mala dostatok času tak urobiť. Zároveň, ako vyplýva z vyjadrenia poškodenej strany, nárok na náhradu škody bol poškodenou uplatnený aj v civilnom konaní podaním žaloby pre porušenie autorského práva na Okresný súd Bratislava V. (č.l. 496). S poukazom na uvedené, ako aj na skutočnosť, že na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by podľa názoru súdu presiahlo potreby predmetného trestného stíhania, bude preto ďalšie dokazovanie potrebné vykonať v civilnom konaní“. V prvom rade znovu opakuje, že samosudkyňa vykonala a umožnila vykonať na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu dostatočnom nielen na rozhodnutie o veci samej, ako o vine a treste obžalovanému, ale aj na rozhodnutie v adhéznom trestnom konaní o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody, spôsobenej trestným činom. Samosudkyňa počas celého pojednávania nevyslovila nijakú pochybnosť o uplatnenom nároku na náhradu škody, ani nenamietala jej výšku. Dokonca v prvotnom rozhodnutí vo forme trestného rozkazu priznala poškodenej nárok na náhradu škody v celom rozsahu uplatnenej výšky. Považuje za nepochybne preukázané, že podstata ako aj výška uplatneného nároku na náhradu škody zo strany poškodenej bola jasne a zrozumiteľne odôvodnená a dokladovaná. Ako aj sama samosudkyňa uznala, že poškodená pri svojej výpovedi odkázala stanovenie spôsobenej škody na

výšku faktúry uhradenej zo strany A. C.. Rovnako aj poškodená uviedla, že si nárokuje takýto výšku ako sumu licenčného poplatku, ktorý jej prináleží za udelenie súhlasu na použitie jej diela. Takýto svoj právny nárok aj uviedla obžalovanému pri krátkej komunikácii s ním a túto sumu si aj vyčíslila pred ním v rámci výsluchu pred policajným vyšetrovateľom ako poškodená v trestnom konaní. Obžalovaný toto vzal na vedomie a priamo pred poškodenou sa vyjadril, že 500,- eur nie je pre neho nejaký problém. Takáto skutočnosť je aj samosudkyňi zrejmá zo súdneho spisu, pričom aj sama takým zistením odôvodnila výšku uloženého peňažného trestu obžalovanému A. B. pri uznaní viny z trestného činu porušovania autorského práva podľa § 283 Tr. zákona. To, že obžalovaný použil dielo poškodenej bez jej súhlasu pre zobchodovanie, za čo aj získal pre svoju firmu finančnú odmenu, má súd jednoznačne preukázané. S autorským právom osobitný zákon priznáva ochranu pred neoprávnenými zásahmi vo viacerých formách, a to predovšetkým náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, vydanie bezdôvodného obohatenia, ďalšie zdržanie protiprávneho šírenia diela, a pod. Licenčný poplatok prináleží autorovi za použitie jeho diela, čo dala poškodená jasne obžalovanému najavo a rovnako tak aj popísala samosudkyňi určenie výšky tohto poplatku za udelenie súhlasu, a tento však obžalovaný nemal, ani za prípadné jeho dodatočné udelenie poškodenou ani nezaplatil a odmietol zaplatiť. Preto je spôsobená škoda v konaní obžalovaného založená na nevyžiadaní si súhlasu za použitie diela a nezaplatení tohto licenčného poplatku. Navyše škodou sa podľa Tr. zákona rozumie aj neoprávnený prospech. Takto bolo zdôvodnené a dokladované (faktúrami ako aj dokladmi o ich úhradách) v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní. Obhajoba, obžalovaný ani obžaloba nenamietali výšku poškodenou uplatneného nároku na náhradu škody (stanoveného licenčného poplatku v závislosti od získania finančnej odmeny za prepísané dielo poškodenej). Pritom v prípade pochybností samosudkyne o spravodlivosti a primeranosti výšky poškodenou určeného licenčného poplatku by samosudkyňa mohla aj znížiť výšku uplatneného nároku na náhradu škody. Poznomenáva, že podanie osobitnej civilnej žaloby na inú osobu so samostatnou právnou subjektivitou, firmu H., spol. s r.o., nebráni samosudkyňi Okresného súdu Humenné rozhodnúť riadne a správne o uplatnenom nároku na náhradu škody v trestnom konaní vedenom voči obžalovanému A. B.. O tom, že bola podaná žaloba Okresnému súdu Bratislava V. nie na obžalovaného, ale na menovanú právnickú osobu, ktorú pritom ani nemožno popri menovanému obžalovanému trestne stíhať, vyplýva z podania splnomocnenca z 11.11.2022. Ochrana autorského práva je rôznorodá a je účinná voči viacerým subjektom, preto môžu byť z porušovania autorského práva protiprávnymi a neoprávnenými zásahmi žalované aj paralelne, oddelene a súčasne viaceré subjekty, a to aj v civilnom ako aj trestnom konaní. Pritom v ochrane autorského práva spočívajú tak osobnostné ako aj majetkové práva, a preto si poškodená ako autorka zneužitého diela osobne určuje výšku odmeny ako aj náhradu škody spôsobenej neoprávneným zásahom do autorských práv. Navyše platí zásada curia novit jura, a teda takéto právne argumenty ako aj právne závery by mali byť súdu známe. A obzvlášť odkazuje na ustanovenie Trestného poriadku § 287 ods.1 alinea druhá, podľa ktorého súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného. Rozhodnutie samosudkyne podľa § 288 ods.1 Tr. poriadku o odkázaní nároku na náhradu škody na civilný proces pri uznaní obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu porušovania autorského práva podľa § 283 ods.1 Tr. zákona a odsúdení obžalovaného k peňažnému trestu preto považuje za vecne nesprávne a nezákonné. Napokon prostredníctvom splnomocnenca poškodená dodala, že po oboznámení sa s odvolaním podaným obhajcom za obžalovaného a jeho obsahu uvádza, že toto nie je odôvodnené ako to prikazuje Trestný poriadok v ust. § 311 ods.2. Obhajca uviedol iba, že svoje podanie dodatočne po obdržaní písomného rozsudku odôvodní. Obhajca je zo zákona povinný odvolanie podané za obžalovaného aj riadne zdôvodniť tým, že aké výroky sa odvolaním napádajú, aké chyby sa súdu vytýkajú, a keďže tak nebolo v jeho písomnom podaní z 20.12.2022 učené, má za to, že je také odvolanie neodôvodnené a nedôvodné. Keďže odsudzujúci rozsudok bol vyhlásený v prítomnosti obžalovaného, ktorý a ani jeho obhajca nezahlásili po poučení odvolanie, lehota na podanie odvolanie uplynula obom rovnako. Má teda za to, že obžalovaný napriek zákonnému poučeniu svoje právo podať opravný prostriedok proti odsudzujúcemu rozsudku nevyužil a obhajca nepodal v jeho mene riadne odvolanie, ako to vyžaduje zákon. Na základe uvedeného trvá na odvolaní podanom 29.12.2022 a žiada Krajský súd v Prešove ako odvolací súd, aby po predložení danej veci preskúmal rozhodnutie Okresného súdu Humenné z 19.12.2022 v trestnej veci obž. A. B. sp zn. 13T/13/2022 vo výroku o odkázaní poškodenej s nárokom na náhradu škody na civilný proces v spojení s vysloveným výrokom o uznaní viny obžalovanému ako aj vykonané adhézne konanie a na základe zisteného a poukázaného rozporu rozhodnutia o uplatnenom nároku poškodenej s ust. § 287 ods.1 al. druhá Tr. poriadku rozhodol tak, že uvedené rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody jeho odkázaním na civilný proces podľa § 321 ods.1 písm. f/, ods.2 Tr. poriadku zruší a podľa § 322 ods.3 Tr. poriadku

nahradí ho na podklade odvolania podaného v mene poškodenej v neprospech obžalovaného svojim rozhodnutím podľa § 287 ods.1 Tr. poriadku tak, že sa obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, ukladá povinnosť nahradiť poškodenej A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., F. G. XX, spôsobenú škodu tým, že zaplatí na jej bankový účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX do 5 dní od právoplatnosti rozsudku peňažnú sumu 500,- eur. Súčasne žiada odvolací súd, aby odvolanie podané obhajcom za obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku zamietol, pretože nie je dôvodné.

Po oboznámení sa obsahom odvolania obžalovaného predložila poškodená aj písomne vyjadrenie prostredníctvom svojho splnomocnenca, v dôvodoch ktorého uviedla, že obhajca súdu pri napádaní rozsudku uvádza rovnaké námietky ako po prednese podanej obžaloby, proti miestnej príslušnosti a nedodržaniu princípu „ultima ratio“. K tvrdeniu obhajcu, že obžalovaný sa nedopustil prejednávaneho činu v územnom obvode Okresného súdu Humenné, poznamenáva, že prejednávany skutok je typickým dištančným deliktom, pri ktorom je súdu daná miestna príslušnosť podľa miesta, kde bol vykonaný akt (poslanie faktúry a k nemu priložených dokladov, či už klasickou poštou ako aj elektronickou poštou) ako aj podľa miesta, kde bol spôsobený následok (obdržanie náležitých dokladov a po ich uznaní a schválení vyplatené finančné prostriedky). Predložením prerobeného diela poškodenej bez jej vedomia súhlasu medzi dokladmi slúžiacimi k zinkasovaniu finančných prostriedkov za vyfakturované služby jednoznačne došlo k porušeniu autorských práv poškodenej. Miesto spáchania takého činu nie je ani nemôže byť viazané iba na bydlisko poškodenej, kde svoje dielo vytvorila. Skutočnosť, že obžalovaný v mene firmy H., C., predložil mestu C. na základe uzavretej rámcovej zmluvy faktúry za mesiace august 2019 a september 2019, ako aj doklady k nim, bola vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní preukázaná, a to bez nejakých pochybností. Ako samotný obžalovaný, tak aj svedkyňa N. a O. potvrdili, že k fakturovaným položkám - Nastavenia štandardov PR (analýza skutkového stavu, návrh základnej štruktúry - dokument, návrhy odporúčaných materiálov) - Faktúra Q19/014 a Prieskum verejnej mienky (návrh dotazníka, otázok formy realizácie) - Faktúra Q19/016, boli v období mesiacov august až október 2019 predložené mestu doklady s názvom Návrh nastavenia štandardov PR pre A. C. a Anonymný dotazník, ktoré svojim obsahom sú textovo zhodné na viac ako 95 % so stredoškolskou prácou poškodenej C. z roku 2017. Obžalovaný A. B. 26.05.2022 vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že bol mestom požiadaný o vypracovanie všeobecných nastavení komunikácie, resp. nastavení PR, a za tým účelom dielo poškodenej použil, aj vizuálne upravil. Za fakturované dodávky služieb jeho firmy FUNQUI, spol s r.o., bolo mestom C. zaplatené. Svedkyňa N., na hlavnom pojednávaní dňa 01.08.2022 potvrdila, že ako vedúca oddelenia na Mestskom úrade v C. doklady k faktúram vytlačila, pretože jej ich poslal obžalovaný mailom. Dňa 19.10.2022 vypovedala svedkyňa O., zodpovedná pracovníčka mesta C., že faktúra firmy H., spol. s r.o., za august nebola riadne podložená a vyžiadala jej doplnenie riadnym dokladmi, a ďalšia zodpovedná zamestnankyňa Mestského úradu C. svedkyňa A. na hlavnom pojednávaní 19.10.2022 vypovedala, že poznajúc výstupy obžalovaného preverovala ním predložené doklady a zistila, že podklady k inkriminovaným faktúram sú prevzaté od diela poškodenej C.. Svedok P. na hlavnom pojednávaní 01.08.2022 podrobne popísal skutočnosti zistené počas výkonu jeho funkcie hlavného kontrolóra mesta C. ako aj nasledovný proces prejednávania kauzy mesta C. platby za plagiat. Námietka obhajcu voči menovanému svedkovi pre jeho známosť s vyšetrovateľom je nová, dosiaľ neuplatnená, a to ani počas celého vyšetrovania, teda oneskorená a irelevantná. Okrem uvedených svedeckých výpovedí sú zistené skutočnosti preukázané aj rozsiahlym obsahom listinných dôkazov, vykonaných na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Humenné, a to najmä stredoškolská práca poškodenej s názvom Efektívna komunikácia mesta Malacky s občanmi, trestné oznámenie hlavného kontrolóra mesta, faktúry firmy H., spol. s r.o., dokument Návrh nastavenia PR štandardov, doklady o platbách mesta C. za faktúry. Jednoznačne bolo potvrdené, že firma H., spol. s r.o., obdržala finančné prostriedky za vydané faktúry a podložené dokumentmi, z ktorých inkriminované doklady sú obsahovo zhodné s dielom poškodenej C.. Poškodená na svojej stredoškolskej úlohe pracovala osobne a samostatne viacero týždňov a bola úspešnou riešiteľkou celoštátneho kola, na ktoré postúpila z krajského kola. Autorské práva k vypracovanému školskému dielu jej nepochybne zostali, obzvlášť právo na peňažnú odmenu za udelenie súhlasu inému pre komerčné použitie, a to aj keď škola, ktorú svojou prácou reprezentovala, toto dielo zverejnila na internete ako ukážkovú prácu. Obžalovaný toto dielo bez súhlasu poškodenej použil pre svoje obohatenie prostredníctvom obchodnej spoločnosti H., spol. s r.o., ktorej vlastníkom je výlučne on sám. O súhlas ani dodatočne po prevalení danej kauzy od nej nežiadal, a aj odmietol jej zaplatiť nejaké finančné prostriedky ako odmenu, namiesto toho jej zanechal v mieste bydliska odstrašujúci až výhražný odkaz. Ani počas trestného stíhania neprejavil snahu o finančné vyrovnanie poškodenej, a odmietal, žeby spôsobil škodu poškodenej, spôsobenie škody inkriminovaným činom považuje za dostatočne a jednoznačne preukázané, pričom

toto aj skonštatovala pri uznaní obžalovaného za vinného aj samosudkyňa Okresného súdu Humenné v odsudzujúcom rozsudku z 19.12.2022. Škoda podľa Trestného zákona spočíva vo finančnej ujme pri použití diela iného bez jej súhlasu a ukrátení tak finančnej odmeny za súhlas pre použitie diela, ako aj v neoprávnenom obohatení sa takou majetkovou ujmom inému pri speňažení svojej písomnej práce zloženej na úprave diela poškodenej. Výška požadovanej odmeny za eventuálneho udelenia súhlasu, ponúkaného obžalovanému aj dodatočne po nedovolenom použití autorským právom chráneného diela, bola poškodenou vyčíslená na sumu 500,- eur, a túto peňažnú sumu si aj riadne a včas uplatnila v trestnom konaní ako nárok na náhradu škody. Ku dnešnému dňu nebola obžalovaným vyplatená na účet poškodenej žiadna finančná čiastka. Stotožňuje sa so záverom samosudkyne o spôsobiení škody poškodenej prejednávanej trestným činom, ak aj o nenaplnení princípu ultima ratio s poukázaním na použitie verejných zdrojov pre úhradu faktúry podloženej plagiátom obžalovaného. Z uvedeného dôvodu nesúhlasí s argumentáciou obhajcu o materiálnom korektíve pre priestupok prejednávanej činu, s ohľadom na výšku spôsobenej škody presahujúcej hraničnú sumu pre kvalifikovanie skutku ako trestný čin. Má za to, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu ustanoveného § 283 Tr. zákona, dokonca v priebehu dokazovania a následne aj vo svojom vyjadrení po skončení dokazovania poukázal na skutočností potvrdzujúce naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty v odseku 2 písm. a/ ustanovenia § 283 Tr. zákona, keďže obžalovaný využil počítačový systém pri vyhľadaní diela poškodenej, pri jej použití na spracovanie dokumentu k fakturácii a napokon aj pri jeho predložení A. C. prostredníctvom mailu zodpovednej zamestnankyne mesta. Na základe uvedeného trvá naďalej na svojom vyjadrení a návrhu, aby Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v trestnej veci obž. A. B. odvolanie podané obhajcom za obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku zamietol, pretože nie je dôvodné.

V prvom rade krajský súd v reakcii na námietku splnomocnenca poškodenej spočívajúcej v nedôvodnosti podaného odvolania obžalovaného voči označenému rozsudku nespĺňajúceho zákonom predpokladané kritéria uvedené v ustanovení § 311 ods. 2 Tr. poriadku, nakoľko odsudzujúci rozsudok bol vyhlásený v prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu, a odvolanie nezahlásili priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní po jeho vyhlásení a po poučení o opravnom prostriedku, lehota na podanie odvolania uplynula obom rovnako, čo má mať za následok, že obžalovaný napriek zákonnému poučeniu svoje právo podať opravný prostriedok proti odsudzujúcemu rozsudku nevyužil a obhajca nepodal v jeho mene riadne písomne odôvodnené odvolanie v zákonom stanovenej lehote 15 dní tak, ako to vyžaduje zákon.

Z obsahu spisu plynie, že obžalovaný prostredníctvom obhajcu N. N. F. formou podania v elektronickej podobe (overeného elektronickým podpisom) do elektronickej podateľne spravovanej MS SR doručil riadne dňa 20.12.2022 písomné podanie – označené ako odvolanie voči rozsudku prvostupňového súdu v mene obžalovaného A. B. s označením konkrétneho okresného súdu, ďalej rozsudku, jeho spisovej značky, dňa jeho vyhlásenia s upovedomením, že jeho bližšie písomné dôvody budú súdu doručené dodatočne po doručení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku. Následne dňa 08.03.2023 opäť formou podania v elektronickej podobe (overeného elektronickým podpisom) do elektronickej podateľne spravovanej MS SR, riadne doručil písomné dôvody odvolania voči napadnutému rozsudku v mene obžalovaného A. B..

Za danej situácie si krajský súd nemohol osvojiť argumentáciu splnomocnenca poškodenej, už len z tohto dôvodu, že z riadne doručených podaní obhajcu obžalovaného plynie prejavovaná vôľa obžalovaného napadnúť odvolaním rozsudok okresného súdu, ako aj rozsah výrokov, voči ktorým odvolanie smeruje a z akých dôvodov. Písomne (či ústne do zápisnice) neodvodnenie odvolania obžalovaným v lehote 15 dní od momentu, kedy obžalovanému bol rozsudok oznámený (či jeho vyhlásením, resp. jeho doručením) prostredníctvom jeho obhajcu, nemá za následok, ako to tvrdí splnomocnenec poškodenej, procesnú nespôsobilosť, následne po uplynutí tejto lehoty, takto písomne odôvodneného odvolania tak, ako to napokon plynie aj zo znenia ust. § 311 ods. 3 Tr. poriadku.

Krajský súd preto na podklade riadne a včas podaného odvolania obžalovaným podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného na podklade argumentácie v ňom prezentovanej nebolo dôvodné, aj napriek tomu, že rozsudok vo výroku o treste v prospech obžalovaného zmenil, oproti odvolacím námietkam poškodenej A. C., ktoré naopak za dôvodné voči výroku o nároku na náhradu škody považoval.

Krajský súd zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a poškodenej A. C. a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery, včítane výroku o náhrade škody.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich, v rámci toho príkladmo aj uvádzať nepravdu, ak to má osvedčiť jeho obhajobnú argumentáciu, keďže dôkazné bremeno znáša štát prostredníctvom žalobcu, ktorým je prokurátor.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentovala, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, aj v rámci záverečných rečí, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B..

V prvom rade je potrebné v reakcii na tvrdenie obžalovaného, že v posudzovanom prípade vo veci konal nepríslušný súd, ihneď v úvode poukázať na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu na str. 3-4, ktorým detailne argumentačne v logických súvislostiach s odkazom na platnú právnu úpravu a to aj s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, bez rozumných pochybností ustálil na základe existujúceho dôkazného stavu a na základe akých skutočností je v posudzovanom

prípade procesná sudkyňa zákonným sudcom a Okresný súd Humenné súdom vecne a miestne príslušným na prejednanie trestnej veci obžalovaného A. B..

Vecne správne následne okresný súd hodnotí výsledky vykonaného dokazovania, ak uvádza, že vina obžalovaného je nepriamo potvrdená i jeho samotnou výpoveďou, kde obžalovaný použité predmetnej stredoškolskej práce študentky A. C. nepoprel, pričom táto skutočnosť vyplýva aj z e-mailovej komunikácie medzi ním a poškodenou, v ktorej sa jej ospravedlnil za neuvedenie jej autorstva (čl. 209 a nasl.). Obžalovaný teda jednoznačne a nepochybne svojím konaním neoprávnene a protiprávne zasiahol do osobnostných a majetkových práv poškodenej tým, že predmetnú prácu študentky použil bez jej súhlasu a bez uvedenia jej mena ako autorky práce, preto správne okresný súd neuveril tvrdeniam obhajoby, že išlo len o akýsi „náštel“ alebo „muster“ a pod.

Tiež bez rozumných pochybností platí, že obžalovaný v mene firmy H., s.r.o., predložil mestu C. na základe uzavretej rámcovej zmluvy faktúry za mesiace august 2019 a september 2019, ako aj doklady, kde samotný obžalovaný, tak aj svedkyne N. a O. potvrdili, že k fakturovaným položkám - Nastavenia štandardov PR (analýza skutkového stavu, návrh základnej štruktúry - dokument, návrhy odporúčaných materiálov) - Faktúra Q19/014 a Prieskum verejnej mienky (návrh dotazníka, otázok formy realizácie) - Faktúra Q19/016, boli v období mesiacov august až október 2019 predložené mestu doklady s názvom Návrh nastavenia štandardov PR pre mesto C. a Anonymný dotazník, ktoré svojím obsahom sú textovo zhodné na viac ako 95 % so stredoškolskou prácou poškodenej C. z roku 2017.

V kontexte týchto dôvodných skutkových záverov okresného súdu, ktoré boli následne aj okresným súdom správne právne posúdené, je namieste podľa názoru krajského súdu opätovne zvýrazniť aspoň časť platnej právnej úpravy, ktorú vyčerpávajúcim spôsobom okresný súd nielen správne citoval, ale aj správne na posudzovaný prípad aplikoval.

Podľa § 18 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), c) zákona č. 185/2015 Z. z. „Autorský zákon“, autor má právo na autorstvo k svojmu dielu. Autor má právo rozhodnúť o zverejnení alebo o nezverejnení svojho diela, byť označený ako autor a rozhodnúť o spôsobe takéhoto označenia najmä menom alebo pseudonymom, a to pri každom použití svojho diela, ak je takýto spôsob označenia pri danom diele a spôsobe použitia možný a obvyklý, na nedotknuteľnosť svojho diela, najmä na ochranu pred akoukoľvek nedovolenou zmenou alebo iným nedovoleným zásahom do svojho diela, ako aj pred akýmkoľvek hanlivým nakladaním so svojím dielom, ktoré by znižovalo hodnotu diela alebo spôsobilo ujmu autora na jeho cti alebo dobrej povesti.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 185/2015 Z. z. „Autorský zákon“, autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

Podľa § 19 ods. 4 písm. a), b) zákona č. 185/2015 Z. z. „Autorský zákon“, použitím diela je najmä spracovanie diela, spojenie diela s iným dielom.

Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. „Autorský zákon“, licenčnou zmluvou udeľuje autor nadobúdateľovi súhlas na použitie diela (ďalej len „licencia“). Licenčná zmluva obsahuje najmä spôsob použitia diela podľa § 19 ods. 4, rozsah licencie, čas, na ktorý autor licenciu udeľuje, alebo spôsob jeho určenia a odmenu za udelenie licencie alebo spôsob jej určenia, ak sa autor s nadobúdateľom nedohodol na bezodplatnom poskytnutí licencie.

Trestný zákon teda v ustanovení § 283 Tr. zákona, ako to správne uvádza okresný súd, poskytuje ochranu dielam i autorským právam k nim pred neoprávneným nakladaním v spojitosti s vytvorením, použitím a šírením literárnych, vedeckých a umeleckých diel, výkonmi umelcov, výrobou a používaním zvukových a zvukovo-obrazových záznamov a činnosťou rozhlasových a televíznych vysielateľov, pričom dielo ako výsledok vlastnej tvorivej duševnej činnosti, ktoré je predmetom autorskej ochrany a ktorému sa poskytuje týmto ustanovením aj trestnoprávna ochrana, je špecifikované v ustanoveniach Autorského zákona.

V kontexte doposiaľ uvedeného a opierajúc sa o dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v posudzovanom prípade a o skutočnosti z nich plynúce, krajský súd má za to, že bez rozumných pochybností bolo preukázané, že obžalovaným A. B. bolo zodpovednému pracovníkovi A. C., vediac kto je pôvodný autor tejto práce (diela), predložil dokument - "Návrh nastavenia štandardov Public relations pre A. C." s následným doplnením o návrh anonymného dotazníka pod názvom "Efektívna komunikácia mesta C. s občanmi", ktorý nielenže sa mal, ale aj reálne sa mohol aj tak javiť, na prvý pohľad nestrannému pozorovateľovi ako výsledok systematicky vopred premyslenej, metodologicky vykonanej práce ako jedinečný a unikátny dokument, ktorý mal jednak osvedčiť obžalovaným reálne vykonanie prác za sledované obdobie (mesiac august, september roku 2019) a súčasne tým osvedčiť dôvodnosť vyplatenia (preplatenia) ním tzv. fakturovaných prác za toto obdobie A. C..

Z vykonaného dokazovania tiež plynie, čo opakovane verbalizoval aj obžalovaný v rámci svojej obrany, že tento dokument mal byť ním predložený na podklade vopred stanovených pravidiel v rámcovej zmluve o spolupráci s A. C. tzv. v oblasti PR (Zmluva o poskytnutí služieb medzi A. C. a poskytovateľom H. spol. s.r.o. na čl. 429-432), ktorá okrem iného obsahuje aj samostatný článok – práva a povinnosti – mesta pri nakladaní s dodaným dielom pre A. C. podľa tzv. autorského zákona a to na základe požiadavky mesta prostredníctvom konkrétnej pracovníčky, vedúcej oddelenia strategického rozvoja, A. S. N..

Súčasne platí, že bez rozumných pochybností bolo dokázané tak, ako to plynie aj z výpovedí svedkýň, v tom čase kontrolórky mesta p. T. O. a napokon aj p. N., ktorá v tejto časti jej výpoveď osvedčuje, kde opakovane bolo zo strany svedkyne p. O. deklarované, že s vyplatením finančných prostriedkov mesta podľa ostatnej fakturácie - pod č. Q 19/014 zo dňa 09.09.2019 - nebude súhlasiť svojim osvedčujúcim podpisom (zastupujúc v tom čase na kúpeľnej liečbe p. A.), nakoľko nepovažuje sumár prác (služieb) pre A. C. uvedených v označenej faktúre aj za reálne vykonané.

Inak povedané, na podnet (a to opakovaný) vyjadreného nesúhlasu (nespokojnosti) s preukázaním vykonaných prác na to určenou kompetentnou osobou kontrolórkou mesta p. T. O., zastupujúcu finančné záujmy mesta C., obžalovaný prostredníctvom (emailovej komunikácie) p. N. predkladá k pôvodnej faktúre aj sporný dokument -"Návrh nastavenia štandardov Public relations pre A. C." a následne za mesiac september 2019 aj s návrhom anonymného dotazníka pod názvom "Efektívna komunikácia mesta C. s občanmi"- kde tieto dokumenty mali predstavovať kvalitatívne podklad – dôkaz pre preukázanie reálneho vykonania, konkrétnych častí ním opísaných činností sumarizovaných vo fakturácii za mesiac august a september roku 2019.

Uvedený záver podľa názoru krajského súdu predsa osvedčuje aj tvrdenie obžalovaného vo svojej výpovedi, že „dielo poškodenej je všeobecné, so spomínaným prispôbením sa konkrétnej lokalite pre A. A., a teda priamo nie použiteľné pre účely A. C.“ – no na druhej strane jednak zo žiadnej tomu predchádzajúcej mailovej, či ústnej komunikácie medzi obžalovaným (pred vyplatením faktúry) a mestom, resp. zo žiadnej časti po obsahovej stránke z predloženej práce obžalovaným táto skutočnosť nevyplýva a teda, že ... príkladom takéto štandardy komunikácie má/malo v minulosti vypracované A. A., s odkazom na autorku diela A. C. (ako jej stredoškolskú odbornú prácu) a preto obžalovaný týmto návrhom zisťuje o kompetentných pracovníkoch mesta, či na teraz je, alebo bude záujem do budúcnosti, aby sa v takejto podobe predloženej a spracovanej štandardy komunikácie pôvodne pre A. A., mali spravovať týmto smerom, (v tomto duchu) aj pre A. C..

Opierajúc sa o toto zistenie podľa názoru krajského súdu obžalovaný takýmto konaním vlastne osvedčil svoj úmysel a teda v čo najväčšom možnom rozsahu, ako to prichádzalo do úvahy túto prácu - dokument poškodenej A. C. upraviť tak, aby nevznikli pochybnosti, že bol ním cielene vypracovaný a zameraný na komunikáciu s občanmi A. C., pre A. C., čoho dôkazom je, okrem iného aj fotografia C. novín, ktorou nahradil fotografiu A. novín v pôvodnej práci poškodenej, či navyše dve strany, či dva odseky, na začiatku a na konci práce, pričom druhý odsek cca len dve vety, týkajúce sa komunikácie prostredníctvom televíznej a rozhlasovej produkcie (Rádio C.), pričom úmysel predložený dokument vydávať za svoju prácu pre účely preplatenia spornej časti faktúry len umocňuje aj skutočnosť, keď v celosti bez zásadnej zmeny (len s prispôbením pre A. C.) dodatočne predkladá k fakturácii za mesiac september 2019 (na sumu 1000 eur) aj anonymný dotazník pod názvom "Efektívna komunikácia mesta C. s občanmi", ktorý bol minimálne v pozmenenej podobe súčasťou ako príloha pôvodnej práce poškodenej A. C. pre A. A..

Obžalovaný v rámci obrany okrem iného tiež tvrdil, že dokument poškodenej, ani jej dotazník mestu C., nefakturoval, a ani ho nepriložil k svojej fakturácii a k faktúre, čo vo svojich svedeckých výpovediach mali potvrdiť pani N., pani O., pani A., aj pani A., pričom trval na tom, že použil prácu poškodenej iba jeden jedinýkrát v rámci interného pracovného e-mailu pre A. C. a nikdy túto prácu nepoužil, ani neprezentoval ako svoj výsledný produkt.

Toto tvrdenie obžalovaného je však v rozpore so skutočnosťou vyplývajúcou z emailovej komunikácie poškodenej s obžalovaným, potom čo už táto práca bola predmetom zasadnutia Mestského zastupiteľstva v C., no najmä komunikácia poškodenej s mestom prostredníctvom vedúcej oddelenia strategického rozvoja, A. S. N., ktorá poškodenej prostredníctvom žiadosti podľa „zákona o slobodnom prístupe k informáciám“ poskytla spornú faktúru pod č. Q 19/014 zo dňa 09.09.2019 aj s prílohami, kde táto obsahovala aj položku "Návrh nastavenia štandardov Public relations pre A. C." na sumu 820 eur, s priloženým sporným dokumentom. Uvedenú skutočnosť napokon potvrdzuje aj vo svojej výpovedi A. S. A., ktorá takúto prílohu k označenej faktúre evidovala a mala sa u obžalovaného dotazovať „o čo vlastne ide, o akú prácu a k akej položke z celkovej faktúry“, keďže faktúru tvorilo celkovo naraz viacero položiek.

Napokon do spisového materiálu k tejto celkovej faktúre pod č. Q 19/014 zo dňa 09.09.2019 mala túto prácu – dokument predložený obžalovaným fyzicky vytlačiť v printovej verzii, bez akéhokoľvek zásahu do obsahu práce, za obžalovaného vtedajšia vedúca oddelenia strategického rozvoja, A. S. N., ktorá zodpovedala okrem iného aj za spoluprácu a komunikáciu v rámci zmluvných rámcov so spoločnosťou H., C. (Zmluva o poskytnutí služieb medzi A. C. a poskytovateľom H. spol. s r.o. na čl. 429-432), ktorú reprezentoval ako jediný štatutárny orgán obžalovaný, pričom produkované dokazovanie neosvedčuje skutočnosť, aby tak mala konať v rozpore s vôľou obžalovaného, či bez jeho vedomia, keďže obžalovaný mal sám svedkyňu p. A. na už uvádzaný dotaz (o dôvodnosti predloženého dokumentu), jej k spornému dokumentu uviesť, že sa má informovať u p. N., ktorá o všetkom vie a vysvetlí jej to.

Aj z tohto dôvodu neobstojí preto ani tvrdenie obžalovaného, že podstatnou skutočnosť v tomto prípade mal byť fakt, že bez jeho vedomia a prejavenej vôle na pôde klienta - Mestského úradu C., došlo k zmene účelu predmetného diela, a tým pádom preto odmieta niest' vinu alebo akýkoľvek postih, za toto konanie a rovnako preto neobstojí ani tvrdenie obžalovaného, že toto trestné konanie je dôsledkom toho, že niekto z mesta C. účelovo vytiahol dokument slúžiaci ako inšpirácia z pracovného spisu, a priložil ho k faktúre obžalovaného.

Napokon k vyčerpávajúcej argumentácii okresného súdu, v ktorej si správne neosvojil tvrdenia obžalovaného v rámci obrany, že v posudzovanom prípade sú splnené všetky podmienky pre použitie § 10 ods. 2 Tr. zákona za použitia tzv. materiálneho korektívu po zhodnotení závažnosti konania mu kladeného za vinu z pohľadu následnej aplikácie princípu „ultima ráció“, krajský súd len v stručnosti opäť považuje za potrebné poukázať na nielen spôsob spáchania činu kladeného za vinu obžalovanému, na okolnosti, za akých k spáchaniu činu došlo a intenzity už hodnoteného zavinenia (úmyslu) obžalovaného, ale najmä na spôsob správania sa obžalovaného od momentu, keď sa mal dozvedieť, že „jeho práca“ sa stala predmetom kontrolného skúmania vtedajšieho hlavného kontrolóra mesta U. D. P., dokonca na zasadnutí mestského zastupiteľstva, so záverom, že mestu predložil ako výsledok svojej práce na „preplatenie“ na cca 95 % kópiu cudzej autorskej práce.

Krajský súd v tomto kontexte preto hodnotí správanie sa obžalovaného, najmä vo vzťahu k poškodenej A. C., ktorej sa najsamprv ospravedlňoval, že použil jej prácu bez jej vedomia a bez odkazu na jej nesporné autorstvo, ďalej aj napriek tomu, že sama poškodená navrhla podľa nej spravodlivé finančné vyrovnanie (suma 500) za použitú prácu, čo bude považovať za dostatočnú odmenu ako licenčný poplatok za použitie jej práce, s čím nemal mať obžalovaný pôvodne žiadny problém, ju obžalovaný opakovane rôznymi formami kontaktuje a presvedča, že robí chybu, ak trvá na tom, že on porušil zákon, a to aj pred orgánmi činným v trestnom konaní, pričom neváha pritom sa kontaktovať s jej okolím (v sídle, kde vykonávala brigádnicu prácu, či bývalého profesora na strednej škole) s presvedčením, že poškodená či už vedome, alebo nevedome bola zatiahnutá do „nejakého“ politického boja v meste C. a spolupracuje s niekým na poškodení jeho osoby a firmy. Následne v rámci obrany prenáša všetku zodpovednosť za zistenie, že predložil mestu „plagiát“ ako výsledok svojej práce, na nespravodlivo, nad rámec bežného štandardu až prehnanej kontroly zo strany pracovníčok mesta, či dokonca na vtedajšiu vedúcu oddelenia strategického rozvoja, A. S. N., ktorá mala bez jeho vedomia v rozpore s jeho vôľou, túto prácu vytlačiť a predložiť k ním predloženej faktúre pod č. Q 19/014 zo dňa 09.09.2019.

Rovnako platí, že na podklade tejto publikácie – práce, dokumentu, ktorého autorom obžalovaný nebol, mu boli vyplatené finančné prostriedky podľa ním vystavenej a v nej určenej sumy v celosti A. C. z rozpočtu mesta a teda prostriedkov daňových poplatníkov a napokon následne nikdy nedošlo, aspoň vykonaným dokazovaním nebol preukázaný opak, k skutočnosti, aby za túto prácu, ktorú sám označil len za akýsi nástrel, inspiráciu do budúcnosti, ktorú si v celosti ako sám priznal, osvojil zo stredoškolskej práce poškodenej, A. C. vrátil ako nedôvodne vyplatené finančné prostriedky, resp. sa o to aspoň pokúsil. Napokon rovnako tak sa obžalovaný ani nepokúsil po priznaní použitia práce poškodenej vo svojom mene a vo svojom prospechu jej poskytnúť primeranú finančnú náhradu.

Uvedené skutočnosti teda preukazujú, že obžalovaný skutkom, ktorý je mu kladený za vinu, a teda použitím práce poškodenej A. C. bez jej vedomia a súhlasu, porušil právne normy poskytujúce ochranu autorskému právu autorov na vytvorení diela, nakladaní s týmto dielom, vrátane udelenia licencie na použitie a rozširovanie diela v súlade s Autorským zákonom, nakoľko aj v prípade školského diela tak, ako to mal namietat' obžalovaný, výhradné majetkové a výhradné osobnostné práva ponecháva zákon autorovi školského diela, a teda žiakovi školy. (pozri tiež primerane R 75/2002)

Doposiaľ uvedené a hodnotené skutočnosti svedčia, krajský súd dopĺňajúc správny záver okresného súdu, pri aplikovaní tzv. materiálneho korektívu z hľadiska hodnotenia závažnosti činu kladeného za vinu obžalovanému, konkrétne hranice intenzity jej prekročenia tak, ako to predpokladá ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona o tom, že v posudzovanom prípade závažnosť žalovaného prečinu, ktorého sa bez rozumných pochybností dopustil obžalovaný A. B., je vyššia než nepatrná, čo napokon vylučuje aj použitie už spomínaného inštitútu „ultima ráció“.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňajúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa klade obžalovanému za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako prečin porušovania autorského práva podľa § 283 ods. 1 Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že obžalovaný A. B. neoprávnene zasiahol do zákonom chránených práv k dielu.

Napokon pokiaľ obžalovaný namietal, že podľa jeho názoru odôvodnenie napadnutého rozsudku neponúka odpovede na všetky ním prednesené námietky, resp. nevysporiadal so všetkými možnými skutočnosťami plynúcimi z vykonaných dôkazov s dôrazom na skutkové okolnosti, ktoré boli v jeho prospechu, krajský súd odkazuje na ustálenú konštantnú judikatúru súdov, v zmysle ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o opravnom prostriedku a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (primerane uznesenie NS SR, sp. zn. 4Tost/33/2015, uznesenie ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 350/2014).

Subsidiárne teda je možné konštatovať, že odôvodnenia rozhodnutí vydaných vo veci treba vnímať v súhrne, čo je možné vnímať tak, že ak sa súd vyššieho stupňa stotožňuje v plnom rozsahu s príslušnou časťou odôvodnenia súdu nižšieho stupňa (ako v prejednávanom prípade bolo vyššie uvedené), je akceptovateľné, aby na ňu len odkázal, bez toho, aby sa neúčelne opakovala tá istá argumentácia (m. m. uznesenie NS SR 4Tdo/78/2020). V tejto súvislosti preto súd konštatuje, že by bolo nadbytočné odôvodnenie svojho rozhodnutia poňať ako opätovné hodnotenie vykonaného dokazovania, ktoré okresný súd značne extenzívne vykonal na hlavnom pojednávaní a na ktoré reflektoval vo svojom rozhodnutí. Podľa názoru krajského súdu súd prvej inštancie postupoval správne, za zachovania všetkých práv strán konania v plnej miere, vykonal všetky potrebné dôkazy, ktoré viedli súd k zreteľnému objasneniu skutkového stavu a ku spravodlivému rozhodnutiu.

Nie je teda možné sa stotožniť s argumentáciou obžalovaného, že okresný súd dospel k svojim záverom na základe svojvoľného hodnotenia dôkazov a že uvedené závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Práve naopak, ako to už bolo konštatované odvolacím súdom, súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie ako to predpokladajú základné zásady trestného konania vyplývajúce z ust. § 2 ods. 10, 11, 12 Tr. poriadku. Nemožno opomenúť ani evidentné zachovanie práva rovnosti zbraní

(kontradiktórnosť), ktoré v prejednávacom prípade podľa názoru krajského súdu bolo stranami konania až nadužívané. Okresný súd pri vyhodnocovaní jednotlivých skutočností vychádzal iba zo zákonných dôkazov, ktoré boli vykonané v rámci hlavného pojednávania, a s ktorými dôkazmi boli strany konania dostatočne oboznámené. Nad rámec uvedeného krajský súd len pripomína, že zachovanie práva na spravodlivý proces neznamena nárok na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. jej právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva, pričom je potrebné mať na pamäti, že je právomocou všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, nie je nutné doň zasahovať (m. m. nález ÚS SR, I. ÚS 79/2009).

Podľa názoru krajského súdu obžalovaným konštatovaná námietka o nepreskúmateľnosti časti rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je ničím podložená. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k totožným záverom ako súd prvého stupňa, pričom opätovne konštatuje, že rozsudok spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Pokiaľ obhajoba argumentuje, že súd konal svojvoľne, a prijal závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, odvolací súd konštatuje, že okresný súd vychádzal zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku. To znamená, že ak súd neveril obhajobe obžalovaného a vykonané dôkazy vyhodnotil v inom smere, ako si to obhajoba priala, nemožno uvedené samo o sebe považovať za svojvoľu, ani za arbitrárnosť (opätovne v danej súvislosti súd poukazuje na vyššie uvedenú konštantnú judikatúru). Naopak krajský súd konštatuje, že pri hodnotení vykonaného dokazovania okresný súd postupoval správne, keď dospel k vyššie uvedeným záverom.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o nezákonnosti, ktorá by mala vyvolať potrebu tento výrok naprávať, no súčasne platí, že v čase prebiehajúceho odvolacieho konania nastala zásadná zmena dôkaznej situácie vo vzťahu k hodnotenému výroku o druhu a výmere trestu, keďže nastali skutkové okolnosti (v čase vyhlásenia rozsudku okresným súdom neexistujúce) pre ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona voči zbíhajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného hodnotenej (súdenej) v inej trestnej veci, ktorej sa dopustil obžalovaný skôr (dňa 21.09.2022), ako bol v posudzovanom prípade vyhlásený odsudzujúci rozsudok dňa 19.12.2022, čo bol aj dôvod na zrušenie výroku o treste v celom rozsahu a to v prospech odvolateľa, teda obžalovaného.

Krajský súd teda musel pri ukladaní trestu brať do úvahy trest uložený obžalovanému A. B. trestným rozkazom Mestského súdu Bratislava I. sp. zn. B5-2T/5/2023 zo dňa 18.01.2023, právoplatný 04.02.2023 (pôvodne Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 2T/5/2023 zo dňa 18.01.2023) pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, vo výmere 3 mesiacov.

Krajský súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa následne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Najsamprv je potrebné uviesť, že Tr. zákon vo svojich ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov a to jednak pri zásadách ukladania trestov a jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov, ako to už bolo konštatované.

Pri ukladaní trestov je potrebné vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je v prvom rade určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov a následne aj spôsobom spáchania samotného trestného činu, nevynímajúc aj úmysel a teda formu zavinenia.

Obžalovaný bol v posudzovanom prípade uznaný vinným pre prečin porušovania autorského práva podľa § 283 ods. 1 Tr. zákona, kde je v osobitnej časti zákonom ustanovená sadzba trestu odňatia slobody až na 2 roky.

Zákonom ustanovenú trestnú sadzbu v osobitnej časti Tr. zákona môže potom v každom jednotlivom prípade ovplyvniť pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keďže ako už bolo konštatované podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, je povinnosťou súdu pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť na ich pomer a mieru závažnosti.

Okresný súd preto správne určil trestnú sadzbu s jej úpravou u obžalovaného postupom podľa § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil existenciu prevahy poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život,) oproti priťažujúcim okolnostiam podľa § 37 Tr. zákona, bez ich existencie.

Oproti okresnému súdu krajský súd zohľadňujúc zmenu dôkaznej situácie, ktorá nastala až v prebiehajúcom odvolacom konaní mal zato, že sú splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 44 Tr. zákona, podľa ktorého súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa za dostatočný.

Zákonodarca v rámci samostatného ustanovenia (§ 44 Tr. zákona) koncipuje zákonnú reštrikciu v podobe nemožnosti aplikácie súhrnného a ďalšieho trestu v prípadoch, keď na ochranu spoločnosti postačuje trest uložený skorším odsudzujúcim rozsudkom. Dostatočnosť ochrany spoločnosti je potrebné skúmať vždy s ohľadom na individuálne skutkové okolnosti konkrétnej trestnej veci v úzkej súvislosti s vlastnosťami a osobnosťou páchateľa. Dotknuté ustanovenie teda reflektuje na naplnenie atribútov spravodlivosti trestu, ktorým dochádza k postihovaniu mnohosti trestnej činnosti jedného páchateľa. Povedané inými slovami, zákonodarca prostredníctvom § 44 TZ reflektoval na reálne požiadavky aplikačnej praxe a posilnil diskrečné oprávnenie súdu vo vzťahu k ukladaniu trestu v prípadoch, ak na účely nápravy páchateľa postačuje trest vo výmere uloženej skorším odsudzujúcim rozsudkom. V prípadoch, ak je možné z materiálneho hľadiska považovať trest uložený skorším rozsudkom za spravodlivý, od aplikácie súhrnného (§ 42 Tr. zákona) a ďalšieho (§ 43 Tr. zákona) trestu možno upustiť.

Krajský súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, dospel k záveru, že je na mieste aplikovať v prípade obžalovaného A. B. ust. § 44 Tr. zákona, nakoľko pôvodne mu uložený trest trestným rozkazom Mestského súdu Bratislava I. sp. zn. B5-2T/5/2023 zo dňa 18.01.2023, právoplatný 04.02.2023 (pôvodne Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 2T/5/2023 zo dňa 18.01.2023) pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, vo výmere 3 (troch) mesiacov, s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok, súčasne aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 2 (dva) roky považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa za dostatočný.

Napokon krajský súd si nemohol osvojiť záver okresného súdu, v ktorom konštatoval, že neboli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodenej A. C. postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku.

Okresný súd totižto správne najsamprv ustálil, že si poškodená riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody v konkrétnej výške v prípravnom konaní pri svojom výsluchu a zotrvala na týchto nárokoch aj pri výsluchu pred súdom na hlavnom pojednávaní.

No na druhej strane súčasne platí, že výšku nároku v sume 500,- eur, oproti sume 820,- eur, ktorá bola vyplatená obžalovanému A. C. (a túto si aj ponechal), aj v zrozumiteľnej a v logicky odôvodniteľnej forme poškodená vysvetlila, keď konštatovala, aj v záverečnej reči prostredníctvom splnomocnenca, že v prípade pokiaľ by obžalovaný postupoval korektne od samého začiatku, tak v rámci vzájomnej dohody a to aj vopred, pred nezákonným použitím jej diela, by si vedela predstaviť výšku tzv. licenčného poplatku za udelenie súhlasu na použitie jej autorskej práce a ako jej diela podľa § 65 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. tzv. Autorského zákona, v sume spomínaných 500,- eur.

Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. „Autorský zákon“, totižto licenčnou zmluvou udeľuje autor nadobúdateľovi súhlas na použitie diela (ďalej len „licencia“). Licenčná zmluva obsahuje najmä spôsob použitia diela podľa § 19 ods. 4, rozsah licencie, čas, na ktorý autor licenciu udeľuje, alebo spôsob jeho určenia a odmenu za udelenie licencie alebo spôsob jej určenia, ak sa autor s nadobúdateľom nedohodol na bezodplatnom poskytnutí licencie.

Napokon krajský súd dáva pozornosť okresnému súdu znenie ust. § 287 ods. 1 Tr. poriadku, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Za danej dôkaznej situácie s poukazom na citované ustanovenie procesného predpisu a skutočnosť, že okresný súd v skutkovej vete napadnutého rozsudku ustálil, že obžalovaný A. B. svojím konaním spôsobil A. C. škodu vo výške 500,- eur, bolo povinnosťou uložiť obžalovanému podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku aj povinnosť nahradiť neuhradenú škodu poškodenej, nakoľko jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku, ktorým obžalovaného uznal za vinného.

Uvedenému postupu nebránila ani skutočnosť, že poškodená si mala v inom konaní - v civilnom konaní podaním žaloby pre porušenie autorského práva na Okresný súd Bratislava V. vedenej pod sp. zn. B I.-19/Ca/34/2022, keďže v posudzovanom prípade rozhodoval súd o nároku poškodenej úplatnému voči obžalovanému ako fyzickej osobe, uznanej vinnou (obžalovaného) zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, ktorá bola v bezprostrednej príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou poškodenej, kde v označenom civilnom konaní sa vedie konanie voči právnickej osobe H., s.r.o., Ul. I. E. XX, D., IČO: XX XXX XXX, čo znamená, že v čase rozhodovania nie len okresného súdu, ale aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu aj naďalej platilo, že sa ešte o nároku poškodenej na náhradu škody nerozhodlo v inom konaní tak, ako to predpokladá aj znenie ust. § 46 ods. 4 Tr. poriadku.

Toto boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.